

Ailem Ve Ben Mehmet Dayım

– EDİP GÜL · 29 Eylül 2022

Ailem ve BenMEHMET DAYIMGenç yaşta hayata gözlerini yumdu. O'nu ben pek fazla tanımıyorum. Yalnızca bildiğim onun ben küçükken bizim eve gelip bana o zaman için fazla değerli sayılabilecek bir para verdiğidir. Bu para o zamanlar en büyük demir para olan 2,5 liraydı. Ne kadar seviniirdim bilemezsiniz. Ondan başka bize harçlık veren yoktu. Ahmet Dedem şeker verirdi. Salih Dedem ise evine gidince elma soyardı.Amcamların böyle bir adeti yoktu. Diğer dayılarımın da böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum. Bu yüzden bu dayımın benim dünyamda büyük bir yeri var.O uzun zaman iş için kaybolur sonra birdenbire dolunay gibi dünyamızda doğardı. Ama ne doğuştu bu. Dolunaydan daha güzel ve sevimli görünürdü bize.Onun gelişyle bir bayram sevinci doğardı içimizde. Bu bayram hiç bitmesin isterdik. Ama çok çabuk biterdi.Ben onun evinde dünyaya gelmişim. Babam köyden göçünce onun evine yerleşmişti ailece. Ben annemin karnındaydım. Annem karnı burnunda –annem öyle söylerdi-köyden kente yayan inmişti. Bizim henüz bir evimiz yoktu. Ne zaman sonra babaannemin ahırının üzerinde bir oda yaptı babam. Mutfak var mıydı, bilmiyorum. Tuvalet var mıydı, bilmiyorum.Daha sonra halamla bitişik bir ev yapıp oraya taşındık. Dayım işte bizi orada ziyaret ediyordu. Bu da çok sürmedi. Bir gün ansızın o kötü haberi aldık. Herkes derin bir üzüntü içindeydi. Dayım kazada ölmüştü. Herkes dayımın evinde toplanmış cenazeyi bekliyordu. Elektrikçiydi dayım. Elektrik şirketinde çalışıyordu. Şehir şehir geziyordu.Bindikleri araba mı takla atmıştı, yoksa elektrik kazası mı geçirmişti, şimdi pek hatırlamıyorum. Galiba trafik kazasıydı ve bindikleri araba takla atmıştı.Annem yıllarca onun için ağladı durdu. Babamın ikazlarına rağmen, her namaz sonrası aynı seanslar tekrar etti durdu. O ağladıkça biz acımızı tazeledik. Bu bizi daha fazla üzüyordu. Annem ağlarken onun meziyetlerini sayar dururdu. Bizi böylece onun daha ne kadar iyi bir insan olduğunu zihinlerimize kazardık. Geride bir sürü yetim bırakmıştı. Üç oğlan iki kız. Anneleri onları büyüttü. Önceleri dedem birkaçını yetimhaneye vermek istedi. O zamanlar Çocuk Esirgeme Kurumu'nu böyle adlandırırđık. Yengem mani oldu, onlara kol kanat gerdi. Kızları evlendirdi, oğlanları büyüttü, iş sahibi ve hane sahibi yaptı.Yemedi içmedi, tarla ekti, hayvancılık yaptı. Ahırdaki bir iki hayvanla, onların sütü ve onlardan elde ettiği yağla, hem evini yeniledi hem de onları namerde muhtaç etmedi. Uzaktaki tarlalarını sürdürdü; ekti, biçti. Hep tek başınaydı.Onu hep rahmetle yad ediyoruz. Üstün ahlakı ' iyiler yaşamaz' deyişinin ispatı gibi göründü bize.Ahmet Kemal